

ת"פ 56213/08/18 - מדינת ישראל נגד ח"א

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 56213-08-18 מדינת ישראל נ' ח"א (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח"א (עציר)

באמצעות בא כוחו - עו"ד דן גלעד (ס.
ציבורית)

הנאשם

גזר דין

כללי

הנאשם, יליד 1995 ותושב חדרה, הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של **שוד**, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**). כמפורט בהכרעת הדין, ביום 17.8.18 בסביבות השעה 10:30, הלך ד.ו., יליד שנת 2000 (להלן: **המתלונן**) ברחוב עובדיה יוסף בחדרה כשהוא אוחז בידו מכשיר טלפון מסוג LG G4 השייך לו. באותה עת, ניגש אליו הנאשם, נעמד מולו, שלף חפץ הנחזה להיות אקדח ואמר לו "**אם אתה לא מביא לי את הטלפון שלך אני יורה בך**". בשל פחדו מהנאשם, מסר המתלונן לנאשם את מכשיר הטלפון והאחרון נמלט מהמקום.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 24, רווק, התגורר טרם מעצרו בבית הוריו בחדרה. משפחתו מונה זוג הורים וארבעה ילדים, כאשר הנאשם הינו הצעיר מבין אחיו. במהלך לימודיו בבית הספר אובחן כסובל מהפרעת קשב וריכוז והומלץ לו על טיפול תרופתי, אותו לא נטל עקב התנגדות הוריו. לאחר סיום בית הספר היסודי שולב במסגרות שונות, בהן דווח על בעיות אלימות. הנאשם סיים 10 שנות לימוד ולא גויס לצבא בשל מעורבותו בפלילים.

הנאשם עמד על חפותו בפני שירות המבחן, ובנוגע לצריכת הסמים מסר כי החל לצרוך חשיש בגיל ההתבגרות ובהמשך סם מסוג "ניס גאיי", עד למעצרו הנוכחי. שירות המבחן ציין כי בעבר נעשה ניסיון לשלבו בהליך שיקום וגמילה, אך ללא הצלחה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל מאפייני אישיות אנטי חברתיים, אשר נותן לגיטימציה לשימוש בכוח ואלימות על מנת לקבל את דרישותיו ומתקשה בגילוי אמפתיה וראיית האחר. עוד צוין, כי השימוש בסמים מגיל צעיר מגביר את

הסיכוי לחזרתיות בפלילים ובפרט בעבירות הקשורות בסמים. מדובר במי שעונשים שהוטלו עליו בעבר לא הרתיעוהו וכן לא שיתף פעולה עם גורמים טיפוליים. הנאשם אינו רואה בעיה בהתנהלותו ולדבריו אינו מכור לסמים ולא זקוק לגמילה.

על רקע כלל האמור לעיל, לא הובאה המלצה טיפולית או שיקומית.

ראיות הצדדים לעונש

מטעם המאשימה הוגש פלט הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1), ממנו עלה כי לחובתו 6 הרשעות קודמות במגוון עבירות, בעיקר עבירות אלימות ורכוש, בגין נדון ל 4 תקופות מאסר בפועל. עוד הוגש כתב אישום וגזר הדין מהרשעתו האחרונה בת"פ (שלום חדרה) 34014-05-15 (ת/2). מכתב האישום באותו הליך עלה כי ביום 11.5.15, ברחוב בחדרה, ביקש הנאשם מהמתלונן, שהיה קטין, שיחת טלפון. המתלונן מסר לו את הטלפון והנאשם ברח כשמכשיר הטלפון בידו. בהמשך, איים על המתלונן לבל ימשיך לעקוב אחריו. בגין כך, הנאשם הורשע על פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של גניבה ואיומים ונדון ל 11 חודשי מאסר בפועל וכן למאסר מותנה בן 5 חודשים, שהינו בר הפעלה בעניינו.

מטעם הנאשם הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה ביום 29.8.18 (נ/1). עיון בחוות הדעת מלמד כי הנאשם מוכר משנת 2017 למערכת הפסיכיאטרית, בעברו 3 אשפוזים קודמים בהם אובחן כבעל הפרעות פסיכוטיות והתנהגותיות חולפות על רקע שימוש בסמים וכבעל הפרעת אישיות דיסוציאלית. צוין, כי בעת אשפוזו האחרון סבל בתחילה מתסמיני גמילה קלים כמו חרדה ומתח, אך אלה חלפו תוך זמן קצר. הומלץ על המשך טיפול בתחום הנפשי ומעקב אמבולטורי.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם. נטען, כי עבירות הרכוש בכלל ועבירת השוד בפרט הפכו לתופעה נפוצה הגורמת לפגיעה קשה בכבודם, רכושם ותחושת ביטחונם של קורבנות העבירה. מדובר בעבירות קלות יחסית לביצוע והפיתוי לבצען גדול, בשים לב לכך שמדובר בפוטנציאל רווח מיידי וקיים סיכוי גבוה להשלמת העבירה. הוטעם, כי בשוד של טלפון סלולרי גלומה חומרה יתרה, בשים לב לכך שהטלפון מהווה כיום את ליבת חייו של האדם. בהקשר האחרון הפנתה המאשימה לע"פ 588/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.13), בגדרו נקבע כי שוד של טלפונים סלולאריים הפך ל"מכת מדינה" שיש למגרה.

המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו בעניינו והם הגנה על רכוש וקניין הפרט ושמירה על תחושת הביטחון של הפרט ושל כלל הציבור. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען כי למעשה השוד קדם תכנון מוקדם, בכך שהנאשם הצטייד מראש בחפץ הנחזה להיות אקדח וניגש למתלונן במטרה לשדוד אותו. עוד הפנתה המאשימה לנזק הכספי שנגרם למתלונן בכך שנאלץ לרכוש טלפון חדש; לכך שחלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה בלעדי; ולסיבות שהובילו אותו לביצוע העבירה - השגת רווח קל ומיידי.

לאחר שהפנתה לפסיקה המייצגת, לשיטתה, את מדיניות הענישה הנוהגת עתרה המאשימה למתחם שבין 3 ל 6 שנות

מאסר. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, לאמור בתסקיר שירות המבחן ולאי לקיחת האחריות על מעשיו. לאור נתונים אלה, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי בחלקו העליון של מתחם הענישה שהוצג; להפעיל את עונש המאסר המותנה מת/2 במצטבר; וכן להטיל על הנאשם מאסר מותנה לצד פיצוי לנפגע העבירה.

תמצית טיעוני הנאשם לעונש ודברו האחרון

בא כוח הנאשם, מנגד, עתר להשית על הנאשם עונש מתון ככל שניתן. נטען, כי המאשימה לא הוכיחה שקדם למעשה השוד תכנון מוקדם שכן לא נטען בכתב האישום או במהלך המשפט כי הנאשם הצטייד בחפץ דמוי האקדח על מנת לבצע את העבירה, ומכל מקום לא הוכח שהנאשם "ארב" למתלונן או חיפש את קורבנו. הוטעם, כי מדובר בעבירת שוד במדרג הנמוך, בשים לב לכך שלא נלוותה לביצוע העבירה אלימות, לא נגרם למתלונן נזק פיזי ולא היה שימוש בנשק כלשהו. עוד הפנה ב"כ הנאשם למצבו הנפשי של הנאשם כפי שעלה מחוות הדעת הפסיכיאטרית. בהקשר זה, נטען כי הגם שנקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין מבחינה משפטית, אין להתעלם מכך שהוא סובל מלקות מסוימת על רקע השימוש בסמים והדבר צריך לקבל ביטוי הן בקביעת המתחם והן בקביעת העונש המתאים. לאחר שהפנה למדיניות הענישה הנוהגת, לשיטתו, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם ענישה הנע בין 6 ל 24 חודשי מאסר בפועל. נטען, כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של מתחם זה, בשים לב למצבו הנפשי ולנסיבות חייו הקשות כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן. באשר למאסר המותנה, ב"כ הנאשם עתר להפעילו בחופף לעונש שייקבע.

בדברו טרם העונש, הנאשם ביקש להצטרף לדברי בא כוחו וכן מסר שהוא "מצטער על מה שקרה".

דין ומסקנות

אין חולק אודות חומרת האירוע. המתלונן, שהלך לתומו במקום שאמור להיות בטוח - בטבורה של עיר, נקלע על כורחו לאירוע בו הנאשם כיוון אליו חפץ שנחזה לאקדח ודרש ממנו את מכשיר הטלפון שלו, תוך שאיים עליו שאם לא יעשה כן ירה בו. מעשי הנאשם פגעו בתחושת הביטחון של המתלונן וברכשו, ויש להניח כי האירוע ילווה אותו לאורך זמן.

לעניין הערכים החברתיים שנפגעו בענייננו - כפי שנקבע בע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מגינת ישראל (15.1.14): **"הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת שוד הוא כבודם, חירותם ורכושם של המתלוננים - קורבנות העבירה וביטחונם של הציבור, יכולתו הממשית לחיות את חייו, ולהלך ברחובות ללא חשש"**. עוד אפנה לע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל (29.6.14), שם צוין כי: **"אין צורך להרחיב את הדיבור באשר לערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת השוד. רבות נאמר על החומרה הרבה הגלומה בעבירה זו, ועל היותה מחייבת ענישה הולמת. אכן, "מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובביטחונם של הציבור בכללותו" (ע"פ 588/13 פלוגי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (27.8.2013); ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' ט' (27.5.2014)). יחד עם זאת, יש לזכור כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים, וכך גם מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים, אפוא, בנסיבותיו הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו. מכאן החשיבות היתרה בבחינת כל**

מעשה שוד ושוד לגופו . . .

בענייננו, בשים לב לכך שלא נלוותה לאירוע אלימות פיזית, מקובלת עלי טענת הסניגור כי אין מדובר ברף הגבוה של עבירת השוד. משכך, הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הינה במידה בינונית.

מדיניות הענישה בעבירות מעין אלה הינה להחמרה. אך לאחרונה בית המשפט העליון (כב' השופט י' אלרון בהסכמת כב' השופטים נ' סולברג וג' קרא) עמד על החומרה היתרה הגלומה בעבירות השוד המבוצעות במרחב הציבורי והמחייבות הטלת עונשים משמעותיים, בציינו כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה שבעבירת השוד, וזאת בפרט כאשר היא מתבצעת במרחב הציבורי, דבר אשר פוגע הן בתחושת הביטחון של הקרבן, והן בתחושת הביטחון הכללית של הציבור - אשר ציפייתו הבסיסית היא כי יוכל להתנהל בביטחון וללא אימה ברחובה של עיר (ראו למשל: ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.1.2015)). בשל החומרה האמורה, מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות אלה כוללת עונשי מאסר בפועל משמעותיים. זאת, גם במקרים שבהם העבירות מבוצעות באופן חד-פעמי וספונטאני ללא אלימות חמורה, ואף כאשר שירות המבחן ממליץ להימנע מעונש מאסר בפועל משיקולי שיקום". ע"פ 7519/18 דהוד אבו סינה נ' מדינת ישראל (14.2.19).

עוד אפנה לע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (14.7.2015), שהתייחס לגניבת או שוד טלפון סלולארי, וכך צוין: **"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידיו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידינא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. . . . נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. . . ."**

לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, אפנה למספר מקרים שיש בהם כדי ללמד על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים או לכל הפחות בעלי קווי דמיון לענייננו. גם אם חלק מהמקרים חמורים יותר וחלקם קל יותר, אלה גם אלה יסייעו בדרכנו.

בע"פ 7684/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.3.14) המערער נסע ברכב עם שניים מחבריו, בשלב מסוים עצרו את רכבם ליד המתלון, המערער יצא מהרכב, סטר למתלון ודרש ממנו את הטלפון שברשותו. בשל פחדו מהמערער, המתלון מסר לו את הטלפון, המערער סטר לו שוב ועזב את המקום. בגין כך הורשע בשוד, לפי ס' 402(א) לחוק. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם בין שנת מאסר ל 3 שנות מאסר, ועונשו הועמד על 21 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש. (צעיר, הודה, בעל עבר פלילי שאינו מכביד, תסקיר שלילי).

בת"פ (מחוזי חי') 29491-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו זיד** (29.1.15), הורשע הנאשם בשוד, לפי סעיף 402(א) לחוק. המתלוננת הלכה ברחוב כשבידה מכשיר טלפון נייד, מאחוריה הלך הנאשם. בשלב מסוים ניגש הנאשם למתלונן, משך בחוזקה את הטלפון מידיה ונמלט מהמקום. כתוצאה מהמעשה משקפיה של המתלוננת נפלו ונשברו. נקבע מתחם ענישה הנע בין 12 ל 24 חודשי מאסר בפועל והושת עונש של 18 חודשי מאסר בפועל (הודה, לחובתו עבר פלילי אך רובו ישן, נסיבות חיים קשות).

בת"פ (מחוזי ב"ש) 8659-04-15 **מדינת ישראל נ' אברה** (19.1.17) הנאשם נסע ברכבו והבחין במתלונן, שהיה כבן 18, בקרבת קניון. הנאשם ניגש אליו ושוחר עמו, בשלב מסוים ביקש מהמתלונן להשתמש בטלפון הנייד שלו. המתלונן הסכים והנאשם החזיר למתלונן את המכשיר. לאחר מכן, הנאשם השתמש שוב במכשירו של המתלונן אך לא החזיר לו את הטלפון והורה למתלונן להסתלק מהמקום. המתלונן החל לעקוב אחר הנאשם, ניסה לאחוז בו ולמנוע ממנו להתרחק. בתגובה, הנאשם דחף את המתלונן, נגח בחזהו, היכה באגרוף בכתפו וברח מהמקום בריצה. הנאשם הורשע בשוד, לפי ס' 402(א) לחוק. נקבע מתחם בין 9 ל 30 חודשי מאסר בפועל, הוטלו 15 חודשי מאסר וכן הופעל במצטבר מאסר מותנה לתקופה של 12 - סה"כ 27 חודשי מאסר (הודה, עבר פלילי מכביד, תסקיר שלילי, התמכרות לסמים ואלכוהול).

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - כפי שצוין לעיל, מדובר בשוד בנסיבות שאינן חמורות באופן יחסי, ולו מהסיבה שהנאשם לא נקט באלימות פיזית כלפי המתלונן. יחד עם זאת, אפנה לכך כי האיום שהפנה למתלונן (אם אתה לא מביא לי את הטלפון שלך אני יורה בך) תוך שהוא מחזיק בידו חפץ דמוי אקדח, בוודאי אינם מאפשרים לסווגו כאירוע "קל". טיב האיום והנפת החפץ דמוי האקדח כלפי המתלונן בוודאי הותירו, כאמור, את אותותיהם על המתלונן. אפנה בהקשר זה לאמור בע"פ 588/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 27.08.2013: **"מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו"**. בא כוח הנאשם טען כי לא מדובר באירוע מתוכנן. מדובר בטענה נכונה באופן חלקי בלבד. אכן, לא צוין בכתב האישום כי הנאשם תכנן לשדוד את המתלונן הקונקרטי ואף אין אינדיקציה לכך כי הוא תכנן לבצע שוד במיקום ובזמן שבו בוצע בסופו של דבר, אך כידוע, אדם אינו יוצא סתם כך מביתו עם חפץ דמוי אקדח לרחובות העיר. משכך, גם אם האירוע לא תוכנן מבחינת זמן, מקום ומתלונן קונקרטי, לא ניתן לטעון כי לא היה צפוי. עוד אפנה לכך כי הנאשם ביצע את העבירה בעצמו, ללא מעורבות או השפעה של אחר.

משנתתי דעתי לחומרת העבירה ונסיבות ביצועה, לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת, סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 10 ל 36 חודשי מאסר בפועל.

לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי - אם לקולה משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

לעניין העונש שיש להשית על הנאשם בתוך המתחם -

עומד בפני אדם צעיר, בן 23 שנים בלבד, שמגיל צעיר התמכר לסמים קשים ועל רקע זה אף אושפז מספר פעמים במרכז לבריאות הנפש שער מנשה. עולה בבירור כי המעשה בגינו הוא נותן היום את הדין בוצע (גם) על רקע התמכרותו ואין חולק כי הוא זקוק לטיפול וגמילה. יחד עם זאת, הצלחת הליך טיפולי תלויה בראש ובראשונה בנאשם עצמו ובמצבו הנוכחי, ככל שיכולתי להתרשם ממנו (וכך גם שירות המבחן), ספק אם יש לו את הכוחות ואת הרצון לכך. על רקע התמכרותו לעיל, המסוכנות הנשקפת ממנו לחברה גבוהה, ובמלים אחרות, באם לא יעבור הליך גמילה רבים הסיכויים כי זמן לא רב לאחר שיסיים את מאסרו, הוא שוב יבצע עבירות רכוש ו אלימות.

עיון בגיליון הרשעותיו מלמד כי זו היתה דרכו מאז שנת 2011. הנאשם נדון עד כה ב 6 הליכים ל 4 תקופות מאסר. גם מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים שהוטל עליו בהליך האחרון לא הרתיע אותו.

לצערי הרב, התרשמתי כי התמכרות הנאשם לסמים והתנהגותו, כפועל יוצא מכך, גורמת לצער רב ומאמללת גם את הוריו. משכך, מטרת המאסר כיום, מעבר לאלה ה"רגילות" של הלימה והרתעת הרבים, הינה כפולה: ראשית, להגן על הציבור מפני פגיעתו הרעה. מדובר במטרה שתקבל ביטוי בתוך המתחם שנקבע וכפי שנקבע בע"פ 2085/16 **אזולאי נ' מדינת ישראל (27.9.16): "אם יש בכוחו של עקרון ההגנה על הציבור כדי לגבור על עיקרון ההלימה, ודאי שיש בכוחו כדי להשפיע על קביעת עונשו של הנאשם בגבולות העונש ההולם..."**; שנית, לאפשר לו לעבור, במידה ויאסוף כוחות ורצון, הליך גמילה בין כתלי הכלא.

נתתי דעתי לכך שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, דבר שהצריך שמיעת ראיות ובכלל זה את העדת המתלונן. לא החמרתי עמו בשל כך, אך מאידך, הוא לא יזכה להקלה אותה היה מקבל לו היה מודה בתחילת ההליך.

לנוכח כלל האמור לעיל, עונשו של הנאשם ייקבע באזור אמצע המתחם, משום גילו הצעיר יחסית, נתוניו האישיים והמשפחתיים כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר וכן משום התקווה, גם אם לא גדולה (ויש לקוות שאתבדה), כי יאזור כוחות וישתלב בהליך גמילה.

תשומת לב שב"ס לכך כי יש צורך, בעניינו של הנאשם, במעקב וטיפול בתחום הנפשי ובתחום הסמים.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את רכיבי הענישה הבאים:

- 22 חודשי מאסר. מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו של הנאשם בתיק זה - מיום 18.8.18.
- הנני מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 5 חודשים שניתן בת"פ (שלום חדרה) 34014-05-15 במצטבר לעונש המאסר שלעיל, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 27 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו בתיק זה - 18.8.18.
- מאסר לתקופה של 12 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי לא יעבור

עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

· מאסר לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.

· פיצויים בסכום של 2,000 ₪ לטובת המתלון. הפיצוי ישולם ב 10 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון בהם יהיה ב 1.4.19 ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. התשלומים יבוצעו באמצעות מזכירות בית המשפט או המרכז לגביית קנסות הוצאות ואגרות. אי תשלום של אחד מהתשלומים, מעבר ל 3 ימי עיכוב בתשלום, יעמיד את החוב במלואו לפירעון מיידי. אני אוסר על הנאשם, או מי מטעמו, ליצור כל קשר, במישרין או בעקיפין, עם המתלון בנוגע לתשלום הפיצויים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ג אדר א' תשע"ט, 28 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.